

Arrest

nr. 145 779 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch meerderjarig kind.

1.2 Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat zij haar aanvraag voor de wetswijziging heeft ingediend, de nieuwe wet van 8 juli 2011 met terugwerkende kracht op de aanvraag werd toegepast, dat geen overgangsregeling werd voorzien en dat dient te worden vastgesteld dat zij zich op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag als ascendent van een meerderjarige Belg wel kon beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermogt te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en hij in beginsel niet ertoe gehouden is in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermogt dit niet te doen.

Op 9 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond, verwijst zij naar haar pleidooi in zaak 3 (gekend onder rolnummer 93 792): zij verwijst naar haar memorie, waarin zij specifiek betwisting voert met betrekking tot de beschikking: het rechtszekerheids-, redelijkheids-, vertrouwens- en legaliteitsbeginsel zijn geschonden, daar waar geen overgangsmaatregelen zijn voorzien en het gewettigd vertrouwen werd geschonden.

De verwerende partij verwijst eveneens naar haar pleidooi in zaak 3 (gekend onder rolnummer 93 792): zij sluit zich aan bij de beschikking waarvan de inhoud niet wordt weerlegd door de verzoekende partij.

2.2 Daar waar de verzoekende partij verwijst naar haar memorie, benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Zodoende kan slechts rekening gehouden worden met de daadwerkelijk ter terechtzitting van 16 april 2015 geformuleerde opmerkingen en niet met enige schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen.

Met betrekking tot het eigenlijke betoog ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 26 februari 2015 reeds werd geantwoord. Door louter elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 26 februari 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 26 februari 2015 is het beroep, voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 19 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende gesteld:

“Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in dit verband de schending van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat zij als gevolg van de haar betekende beslissing het land dient te verlaten en van haar naaste familie in België wordt gescheiden, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar meerderjarige zoon en diens gezin, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe in het verzoekschrift te stellen dat de beslissing tot gevolg heeft dat haar recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd en waar haar naaste familieleden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt. Hierdoor toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van haar meerderjarige zoon. De blote bewering elders in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met haar hoge leeftijd (en dat ze hierdoor de zorg en de ondersteuning van haar kin(eren) nodig heeft) en met haar gezondheidstoestand, staft de verzoekende partij niet. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Bijgevolg valt de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het

EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat sprake is van een ongeoorloofde inmenging in haar vermeende gezinsleven in het licht van het tweede lid van voormeld artikel 8 en van het proportionaliteitsbeginsel is dan ook niet dienstig. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. Met haar loutere betoog dat geen rekening werd gehouden met haar verblijf in België, met haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van oorsprong toont de verzoekende partij niet aan op welke manier hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij een privé-leven in België heeft opgebouwd. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG wijst de Raad erop dat voornoemde richtlijn werd omgezet in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is de verwijzing naar voornoemde richtlijn in casu niet relevant en kan de verzoekende partij zich hoe dan ook niet dienstig op de richtlijn 2003/86/EG beroepen.

De middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten lijken ongegrond."

Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond, gaat zij in het geheel niet in op dit onderdeel van voormelde beschikking.

3.2 Daar de verzoekende partij ter terechtzitting geen opmerkingen aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geformuleerd, kan geen afbreuk worden gedaan aan hetgeen met betrekking tot dit bevel reeds in de beschikking van 26 februari 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 26 februari 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gerichte middelen ongegrond zijn.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:
mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE